

Mødet genoptaget kl. 13.00

Man gik til dagsordenens punkt 4, som var:

4) Spørgsmål til ministrene.

Spm. nr. 104

1) Til *socialministeren* af:

Gammelgaard (KF):

»Hvad agter ministeren at foretage i anledning af afgørelser i den sociale ankestyrelse, som medfører en bedre indtægtsudvikling for modtagere af bistandshjælp end for aktive på arbejdsmarkedet?«

Skriftlig begrundelse

Uanset at bistandsloven som det normale forudsætter, at en person, som bliver arbejdsløs, skal sikres gennem dagpengeydelse, at det i kontanthjælpscirkulæret står, at bistandshjælp kun skal modvirke, at levevilkårene væsentligt forringes, og at den administrative praksis hidtil har udviklet sig således, at en modtager af bistandshjælp højst kan modtage 90 pct. af hidtidig indkomst, har den sociale ankestyrelse i flere afgørelser fastslået, at medmindre der kan påvises konkrete besparelser ved ikke at gå på arbejde, skal der udbetales 100 pct. af hidtidig indkomst i bistandshjælp. Dette er herefter administrativ praksis.

Når det yderligere kan påpeges, at bistandshjælpsmodtagere får deres indkomst dyrtidsreguleret, og at hjælpen forøges samtidig med stigende husleje og andre faste udgifter, hvor erhvervsaktive i tilsvarende situationer må skære ned på deres levestandard, understreges det, hvor uretfærdigt og uacceptabelt bistandslovsadministrationen har udviklet sig.

Gammelgaard (KF):

Den sociale ankestyrelse har i flere afgørelser fastslået, at medmindre der kan påvises konkrete besparelser ved ikke at gå på arbejde, skal der udbetales 100 pct. af hidtidig indkomst i bistandshjælp. Dette lægger op til

en helt ny administrativ praksis inden for bistandslovens område.

Regeringen lægger nu op til indkomstbegrænsninger for en række forskellige grupper i vort samfund. Jeg ser ikke, at de regler, man nu administrerer efter på kontanthjælpsområdet, indeholder tilsvarende regler om indkomstbegrænsning.

Jeg har gjort opmærksom på, at bistandshjælpsmodtagere får deres indkomst dyrtidsreguleret, og at hjælpen forøges samtidig med stigende husleje og andre faste udgifter, hvor erhvervsaktive i tilsvarende situationer må skære ned på deres levestandard.

Det er en begrundelse, som jeg mener tæller meget stærkt over for socialministeren, og jeg håber, at socialministeren vil tage anledning til at foretage sig noget i anledning af den afgørelse, den sociale ankestyrelse har truffet. Ja, der er truffet flere afgørelser. Deri ligger spørgsmålet.

Socialministeren (Ritt Bjerregaard):

Reglerne om forbigående hjælp i bistandslovens § 37 bygger ikke på et indkomstbortfaldsprincip, således som f. eks. reglerne om sygedagpenge, men tager derimod udgangspunkt i, at modtageren gennem hjælpen skal have dækket sine rimelige faste udgifter, så det modvirkes, at de hidtidige levevilkår i væsentlig grad forringes.

Efter § 37, stk. 2, udmåles hjælpen således, at der til det egentlige underhold, kost og tøj, afsættes et beløb svarende til 90 pct. af folkepensionens grundbeløb og derudover ydes dækning af rimelige faste udgifter med det faktiske beløb. Det beløb, socialforvaltningen på denne måde finder frem til, sammenlignes med den pågældendes hidtidige indtjening, så det påses, at hjælpen højst sikrer en opretholdelse af det hidtidige indkomstniveau og ikke en forbedring af dette.

Hverken bistandslovens tekst eller socialministeriets kontanthjælpscirkulære indeholder regler, der begrænser hjælpen til 90 pct. af den hidtidige indtægt. Men hvis der er faste udgifter til transport o. lign., der falder væk, fordi den pågældende ikke er i arbejde, følger det automatisk af udmålingsreglerne i § 37, stk. 2, at der ikke afsættes hjælp til dækning af sådanne udgifter.

Der må således efter bistandsloven foretages en bedømmelse i hvert enkelt tilfælde, og